

«FELIÇ HALLOWEEN!»

JOSEP PELFORT

En una aula més aviat inhòspita, els altaveus escampen un grinyol que, al cap de pocs minuts, ja resulta insuportable. Finalment, la representant que ha d'explicar als professors (ai, perdó, als/les professors/es o al professorat) com serà la nova prova d'accés a la universitat, es decideix a desconnectar el micròfon i parlar-nos de viva veu. I aleshores ens explica que l'objectiu és que els/les alumnes no hagin de fer, en cap cas, un comentari literari de les lectures de segon de Batxillerat. És a dir: d'una banda, han de llegir *Mirall trencat*, de Mercè Rodoreda, en el cas de la prova de català, però, d'altra banda, només se'ls preguntarà, posem per cas, que triïn, tot fent una creueta, si en aquesta

novel·la hi surten o no un seguit de personatges. O sigui, que serà com una mena de test, que diuen. I argumenta que s'ha pres aquesta decisió per tal de no cometre una injustícia, perquè els/les alumnes que estudien literatura catalana no tinguin cap avantatge sobre els qui no cursen aquesta matèria. De manera que si resulta que algun noi o noia, per alguna fosca raó, ha llegit aquesta novel·la de Mercè Rodoreda i n'ha consultat bibliografia i fins i tot li ha resultat interessant, no podrà demostrar-ho per escrit de cap de les maneres.

També m'assabento que, a aquesta novetat, tan engrescadora per als docents, se n'hi afegeix una altra: els estudiants que hagin cursat l'ESO tindran, automàticament, el nivell C de la Junta Permanent de Català. M'imagino que els nouvinguts d'ara —o de fa unes dècades!— a qui se'ls demanava

aquest certificat per accedir al món laboral (i que, sovint, havien de fer un esforç considerable per compaginar l'aprenentatge del català amb la seva feina) també deuen estar la mar de contents. Justa la fusta: això és exactament el que fa anys que prediquen els polítics. Cal fomentar la cultura de l'esforç, cal innovar, cal fer servir les noves tecnologies. Ara bé, no ens hem de posar pas pedres al fetge. De fet, si resulta que el president del govern o la majoria de ministres no saben l'anglès —i, per tant, tindrien ben poques opcions d'accedir a qualsevol càrrec directiu privat— i, quan es reuneixen amb els seus «homòlegs» europeus o nord-americans, fan servir la mimica, ¿per quins set sous hem d'exigir als alumnes que sàpiguen l'anglès, el català o el castellà? En aquest país, o en aquest estat, el que compta de debò és ser un «ideòleg». «He-is-my-friend», deia l'home del bigotet, fa uns anys, en una exhibició de fluïdesa oral. Que tot canviï, perquè tot continuï igual.

Quan ja és hora de tocar el dos de l'escola, ensopego amb un noi que no para de riure. Resulta que un nen de Primària li ha dit, amb entusiasme: «Feliç Halloween!». «Està ben sonat!», hi afegeix el noi, que estudia segon de Batxillerat.

Al vespre, després de sopar, engego el televisor i hi fan «Vent del pla» (o «ventdelplà»). El canvi de nom propi a nom comú és una de les grans innovacions de la sèrie. Ara, de la mateixa manera que diem «aquell frankfurt se'm va

posar malament», també podrem comentar «sempre va bé un ventdelplà abans d'anar a dormir», o per dir-ho com *Els Amics de les Arts* en la seva meravellosa cançó «A vegades»: «Ho sento molt si m'adormo amb ventdelplà». No entenc res del que hi passa. N'hi ha que s'havien mort (perquè, com tothom sap, és habitual a les comarques gironines i, especialment, als pobles petits, que hi esclatin bombes enganxades als cotxes), que, ara, després d'una temporada (teatral), hi tornen a treure el cap. Que el guió no tingui solta ni volta és secundari. El que realment compta és que, de mica en mica, em vagi endormiscant i deixi de rumiar. «Feliç Halloween», doncs. Ara el que toca és esperar que arribin les Festes d'Hivern (allò que, en altres temps, anomenàvem les vacances de Nadal).